

skulde overholdes, ganske som Tilfældet har været under Marineministeriet, saa at vi kunne blive fri for de meget store Overskridelser, som den sidste Krigsminister gjorde sig skyldig i, saa længe han sad ved Magten. Jeg vilde dog gerne have denne Tanke udstrakt lidt videre, og henstiller til den højtærede Konseilspræsident, om han ikke vilde finde det rigtigt samtidigt at samle alle de mange og store Militærudgifter, som findes rundt omkring paa de civile Budgetter saaledes, at det hele blev samlet der, hvor det virkelig hørte hjemme. Man vilde da kunne faa en virkelig Oversigt over, hvad der i vort Land bruges til Militærvæsenet.

Saa ønskede den højtærede Minister at faa større Raadighed over de Midler, der bevilges paa de forskellige Konti. Saa vidt jeg forstod ham, er det hans Mening, at han vil have Ret til at overføre fra den ene Konto til den anden. Det er en meget betænkelig Sag at gaa med til. Derved vilde man tabe den virkelige Kontrol med, hvad Midlerne blive anvendte til. Naar det saaledes f. Eks. var muligt, at man fra Bevillingen paa Munderingssager, der er alt for høj, muligvis kunde spare et Beløb, vistnok endda et stort Beløb, og anvende det et andet Sted paa Budgettet, f. Eks. ude paa Fæstningen eller til Anskaffelse af nyt Skyts eller andre Ting, som man mener ere nødvendige, vilde det være et stærkt Indgreb i Rigsdagens Bevillingsmyndighed, og vi ville derved miste den Kontrol, vi nu have overfor, hvad der skal anvendes i forskellige Øjemed til Hær og Flaade. Overfor dette Punkt nære vi meget stor Betænkelighed.

Saa siger Ministeren, at han ønsker at udvide Forsøgsforplejningen. Deri kan jeg fuldt ud stille mig paa hans Side, jeg mener, at overfor den Mand, der indkaldes som Soldat, har Staten Forpligtelse til ikke alene at give ham Løn og Klæder, men ogsaa til at give ham Føde, kort sagt i det hele taget sørge for ham, saa at han ikke skal tære paa, hvad han muligvis maatte have opsparet, eller ligge sin Familie til Byrde, medens han aftjener sin Værnepligt.

Ministeren sagde endvidere, at han kunde ønske at faa gennemført en Lønningforhøjelse indenfor Hæren. Det vil altsaa sige, at vi staa her overfor meget betydelig forøgede Militærudgifter. Jeg synes, det er et Spørgsmaal af en indgribende Betydning, at det burde vente, til Forsvarskommissionen er færdig med sit Arbejde, saa at vi først da traf Bestem-

melse om, hvilken Løn vi vilde give Officererne, og om, hvor mange af dem vi ønskede her i Landet. At forhøje Officerslønningerne vilde være at foregribe Forsvarskommissionens Arbejde, og det vilde ogsaa betyde, at de militære Udgifter yderligere skulle forhøjes her i Landet. Jeg tror, at dette militære Program neppe vil begejstre Befolkningen. Tværtimod vilde de fleste forstaa, at vi skulle endnu højere op med de militære Udgifter. Har det været saaledes, at Madsen har tugtet os med Svøber, kunde det se ud til, at den ny Minister vil tugte os med Skorpioner.

Saa bebudede Ministeren en Omordning af den nugældende Valgkredslov. Jeg maa tilstaa, jeg blev meget glad ved at høre det, det er netop et af de Krav, vi fra Socialdemokratiets Side have fremsat Gang paa Gang her i Rigsdagen. Den nugældende Valgkredslov er urimelig og uretfærdig. Det kan ikke forsvares, at der i vort Land findes Valgkredse, der ikke, som Ministeren sagde, ere dobbelt saa store som andre, men 4—5 Gange saa store som andre. Det er ikke at fordele Sol og Vind lige mellem Vælgerne. Dette Spørgsmaal kan ikke skydes til Side, det maa løses. Men min Glæde sank betydeligt, da jeg hørte, at Ministeren vilde løse det ad den mest ufarbare Vej, den længste og vanskeligste Vej, man kan finde, nemlig ved en Grundlovsforandring. Skulle vi gaa den Vej, er det min Overbevisning, at der fremkommer saa mange Ønsker og Krav, at det med Valgkredsordningen muligvis ganske vil træde i Baggrunden. Vi vide alle, hvor omstændeligt det er at ændre Grundloven. Hvis Valgkredsspørgsmaalet skal løses ad den Vej, tror jeg, det vil have lange Udsigter, og jeg maa sige, at saa har Ministerens Kærlighed til dette Spørgsmaal ikke saa stor Værdi.

Jeg skal nu blot til Slutning gøre et Par Bemærkninger om Socialdemokratiets Stilling overfor det ny Ministerium. Det er en bekendt Sag, at vor Kærlighed til det afgaaede Ministerium ikke er stor, at vi paa mange Punkter vare nødte til at træde i Opposition til det afgaaede Ministerium. Der var i Virkeligheden for os intet Valg i den Henseende. Paa den ene Side skulde vi følge vort Program og de Løfter, vi havde givet vore Vælgere, paa den anden Side mulig stemme sammen med Ministeriet, men det var to uforenelige Ting. Vi kunde ikke følge Ministeriet og samtidig holde vort Program og vore Løfter. Dersom vi vilde være ærlige Mænd, havde vi intet andet at gøre end at træde i Opposition